

πού παραφόρος έσοκουε σ' έμας ή λιμοσόρα
πώς πάει τὸ πολίτευμα κι' ἀντίο Λεονώρα,
κι' ἔπειτα ἔσφοδήθηκε τὴν ἑσπερὴ τῆς ὥρας
καὶ ξαναπῆρε τὴν φωνὴ τὴν πρώτη καὶ τὴν φέρα;

Π.—Μὲ μύρτα τὴν ἐστόλισαν τὴν λιθοβοληθεῖσαν
καὶ μὲ τῆς λόγγης τὴν αἰχμὴν δαινας ἀπειληθεῖσαν.
Γι' αὐτὴν τὴν μακαρίτισσα τὸ στέργο μου θὰ βγάλω...
τὴν μύρτα τῆς ἐστόλισαν τὴν κάθε τῆς κοιλίας,
κι' ἔφαλε στὸ κεφάλι τῆς διὰ γέγυμα μεγάλο
τῆς Ἐθνοσωμελεύσεως βαρύντονος κορθίνα.

Καὶ πλήθος ἀνερόησι: δέξου, χρυσὸ Παράδεισο,
νομσοχεῖων ὠσωτικῶν ἀκούραστη μοδίστρα,
κι' ἠκούσθη τότε μουσική, κι' ὁ Θρόνος ἐκείληθε
μεγάλια κελυθῆματα στὴν πρώτη κελυθῆστρα.

Φ.— Μυρὸν Ἰσπεράνιον
στολίζει τὴν παθοῦσαν
κι' ἀψίδας διαλοῦσαν
Καυδιανὸν δικράνων.

Παντοῦ μυρτὰ χλωρὴ,
στρατὸς εἰς τὸ ποδᾶσι,
καὶ κόσμος περιμένει.

Κι' ἀκούεται βαρὸ
βασιλικὸ φρονᾶσι
γιὰ τὴν σωχερμένην.

Ἴπποι βασιλικοὶ
χιλιμετροῦν ἐκεῖ
μὲ τὰ χρυσὰ τῶν φάλαρα.

Καὶ κόσμος μὲ μυρτὰ
φανάει μὲ σ' αὐτὰ
τῆς πεθαμμένης: Κάλαρα.

Ὡ σὺ πηγή καὶ φέρερ
βαθὸ νομοσεῖων,
δαομῶν καὶ φέρον κρήνη.

Ὡ σὺ γλυκὸ μὲς ἔαρ
καὶ μουσικὸ ὄφειον,
τί φέρεσθε σὲ λαμπρύνει!

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἀπὸ τῶν κατῶν ἐκείνων
τῶν ἀρχαίων Πεισιστράτων, ἔπου μὲ μισήντες κλέων
ἐκουμήθησαν τὰ εἶρη φλογερῶν τυραννοκτόνων,
ἄλλο πρᾶγμα πρὸ καλὸ δὲν ἐστόλισε μυρτὰ,
μόνο τούτῃ τὴν Βουλῇ, πού μὰς ἴμμοιο χαρτὰ.

Π.— Ὁ μῆτερο οὐδάρθια
καὶ τῶσον ἔρασμα,
καὶ σὲ συνδέσει.

Κλαῖες Βουδοὶ καὶ λάλα,
κι' ὁ Κόντας μὲ τὸν Ράλλη
γελῶντας σὲ κηδεύει.

Μεγάλα τὰ δαινᾶ μὲς,
κι' ἡ φωροκόστανά μὲς
νεκράν σε καθορώσα.

Ὤμοι! βοᾶ μὲ πόνοιο,
ἐπὶ μονάχα χρόνοιο
μ' ἀφίνεις δίχως γρόσα.

Παπάδες λέν καὶ ἔμακο
τὰ κλέη σου τὰ πρώτα,
καὶ πλήθος τὰ γαράσει.

Ἔπυνα μὲ τὸ σακκάκι
νὰ ἔγῃς τὴν ρεθιγκῆτα
πὺς πᾶνε χερὶ χερί.

Σ' ἔρραν, κακομοῖρα,
οἱ βουληφόροι μύρα,
πού τάχαν κι' ἀπὸ πέρου.

Ὡς μὲνιν σωτηρίαν
λαβῆ σου ρητορεῖαν
ση δάρησον ἐγέρεσι.

Φ.— Καὶ τώρα φῶς ἐπέλαμμε μῖσα σὲ ὄζου βόθῃ
καὶ λένε τὸ πολίτευμα πὺς ἀπεκατεστάθῃ,
ἂν κι' εἶναι, Περικλῆ, γινωστὸν καὶ σ' ἄλλους καὶ σ' ἔμένα
πὺς δὲν ὑπῆρχε πρὸ καιροῦ πολίτευμα κανίνα.

Πολίτευμα, πού σ' ἀφίνε βορὰ νὰ γίνῃς γλάρων,
πού σ' ἔκαν ἔπανάστασι νὰ θέλῃς ἄρον ἄρον,
πολίτευμα πού σοῦλεγε: προσκίνα χορτασμένους,
καὶ μὴ κατόνει, βλάδα,
μακράν ἔδων πορεύσει: πρὸς ἐπαγγελλομένους
διδάσκων τὴν ἀμάκα.

Καὶ νῦν Ἐθνοσωμείων ἠλάλησαν τὰ πλήθη
καὶ λένε πὺς κι' ὁ Σύνδεσμος ἐκείνος διελύθη,
καὶ νῦν τὴν Ἐπανάστασι φαυδρὸς κληροδοτεῖ
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαὸν, κι' αὐτὸς ἐπιπροτεῖ.

Καὶ νῦν φαυδρύνονται Λαοὶ, Κουβέρτα καὶ Παλάτια,
καὶ μ' ἔνα πῶθον λαρὸν
ὁ Σύνδεσμος ἀποχωρεῖ
τὸν νοῦ σας, λείβει παιδιὰ καὶ τίσορα τὰ μάτια.

Ὅμοιο κι' ἔμεις, βρε Περικλῆ, μὲ ἔδων ἄς χαρῶμεν
κι' ἄς κρᾶζομεν πρὸς ἀδελφοὺς πὺς ἴδῃ τὴν ὄρφην.
Θάλλπος ἠμολογήσομεν
ἐπαινή: ἔδιδας,
καὶ τὴν Βουλῇ σφραγίσωμεν
μετὰ τῆς κουστριάσι.

Καὶ κακομοῖσοι ποταλῶσι,
μ' ἄλλους λότους ἀγγελάσι.

Στὸ Βασιλικὸν ἀπόθε δίδει ἀνακλίαν κι' ἄλλη
ἢ γνωστὴ Μανθολίνα κανηγορικῆς μαρτῆλη,
μὲ σκοπὸν καὶ μ' ἔνα πῶθον φλογερὸν νὰ διατρέψῃ
στὸν ἀγῶνα τῆς Κρεμῆνης, κι' ἐπαβλον ἐκεῖ νὰ δρέψῃ.

Ἀδριον λοιπὸν θὰ γίνῃ τὸ κοινοῦ τῆς Φαικᾶ,
ἐπου κόσμο θὰ τρελλάνουν κελυθῆματα γλυκά.